

Buz Heykeltıraşının Hayali

Yavuz DEMİRKIRAN

Buz Heykeltıraşının Hayali

Yavuz DEMİRKİRAN

Havanın şeker gibi parıldadığı karlı bir köyde, Ingrid adında bir kız yaşırdı. Dokuz yaşındaydı; dalgalı, bal sarısı saçları iki örgüyle toplanmış, parlak mavi gözleri merakla doluydu. Her kış, küçük buz keskisini ve çantasını yanına alıp her yere götürürdü. Köy, buz heykelleriyle ünlüydü ve Ingrid en çok oynamayı sevdi.

Ingrid'in beyaz ponponlu kırmızı örgü şapkası, o çalışırken sallanıyordu. Yeşil kış montu ve mavi eldivenleri, buz bloklarını yontup şekillendirirken onu sıcak tutuyordu. Herkesin görmesi için küçük tavşanlar, ayılar ve kuşlar yapardı. Ama geceleri, kuzey ışıkları gökyüzünde dans ettiğinde büyülü bir şey olurdu. Buz heykelleri hareket etmeye başladılar!

Kuzey ışıkları köyün üzerinde yeşil ve mor kurdeleler gibi kıvrılıyordu. Ingrid, buz tilkisinin kristal kuyruğunu salladığını ve buz kuğusunun buz sarkıtı tüylerini çırpıldığını izledi. Buzlu havada dans edip süzölüyorlardı, sadece birkaç büyülü an için canlıydılar. Ingrid'in kalbi sevinçle doldu. Bu kış büyüsüydü ve onunla paylaşılacaktı.

Her gün Ingrid köy meydanı için yeni buz heykelleri yapardı. Dans eden hayvanlar oyardı: bir tilki, bir kuğu ve hatta ince dallardan boynuzları olan minik bir ren geyiği. Kuleleri ve köprüleri olan minyatür kaleler ve havuç burunlu neşeli kardan adamlar yapardı. Köyün çocukları alkışlayıp gülerdi. "Daha fazla yap, Ingrid!" diye bağırırlardı. O da seve seve yapardı.

Bir akşam Ingrid, Yaşı Magnus'un köy şenliğinde olmadığını fark etti. O, onun nazık komşusuydu; uzun boylu, hafif kambur, gür beyaz sakallı ve yumuşak gri gözlüydü. Genellikle her eğlenceye gelirdi ama şimdi kulübesi karanlıkta kalıyordu. Ingrid nedenini merak etti. Ertesi sabah ona küçük bir buz kuşu hediye olarak götürüp ziyaret etmeye karar verdi.

Yaşlı Magnus kapıyı yavaşça açtı, tahta bastonuna yaslanıyordu. Koyu mavi yün paltosunu ve gri atkısını evin içinde bile giymişti. "Merhaba, küçük Ingrid," dedi yumuşak bir sesle. Kulübesi sessiz ve soğuktu. "Artık pek kutlama yapmak istemiyorum," diye iç çekti. "En mutlu günlerim çoktan geride kaldı." Ingrid'in içi onun için sızladı.

Ingrid onunla ateşin yanında oturdu ve en mutlu anısını sordu. Önce sustu. Sonra gözleri parladı. "Ben çocukken," dedi, "babam meydanda büyük bir buz kalesi yapmıştı. Herkes kuzey ışıkları altında onun etrafında dans etmişti. Soğukta bile kendimi çok mutlu ve sıcak hissetmiştim." Ingrid gülümsedi. Ne yapacağını biliyordu.

O gece Ingrid fener ışığında çalıştı. Magnus'un anısındaki gibi görkemli bir buz kalesi yonttu. Minik pencereler, bir asma köprü ve yükseklerle uzanan kuleler ekledi. Etrafına el ele tutuşmuş, dans eden küçük insan figürleri oydu. Parmakları üşüdü ama kalbi sıcak kaldı. Onun anısını canlandırmak istiyordu.

Ertesi akşam kuzey ışıkları her zamankinden daha parlak yandı. Ingrid buz kalesini köy meydanına yerleştirdi ve Yaşlı Magnus dahil herkesi davet etti. O, bastonuna yaslanarak yavaşça geldi. Kaleyi görünce gözleri kocaman açıldı. "Tıpkı hatırladığım gibi," diye fısıldadı. Buz figürleri hareket etmeye, kutup ışıkları altında dans etmeye başladı.

Buz kalesi parıldadı ve ışıldadı. Minik buz insanlar döndü ve eğildi. Buz tilkisi ve kuğu da katıldı, zıplayıp süzıldüler. Yaşlı Magnus güldü; yıllardır kimsenin duymadığı bir sestı bu. "Bu büyölü!" diye haykırdı. Köyün çocukları etrafına toplandı, eldivenli elleriyle alkışladılar. Bütün meydan hayranlık ve neşeyle doldu.

Ingrid, Magnus'un elini tuttu. "Dans etmek ister misin?" diye sordu. Başını salladı ve kıvrılan ışıkların altında birlikte dans ettiler. Diğer komşular da katıldı, el ele tutuşup güldüler. Buz heykelleri onlarla dans etti, kış büyüsünü her yere yaydı. Magnus uzun zamandır ilk kez kendini yeniden topluluğun bir parçası gibi hissetti.

Akşam daha da neşelendi. Biri sıcak kakao getirdi, bir başkası zencefilli kurabiye getirdi. Köylüler dans edip şarkı söylerken kuzey ışıkları gökyüzünü boyadı. Yaşlı Magnus çocukluğunun hikâyelerini anlattı ve herkes dinledi. Ingrid'in buz heykelleri dönmeye ve ısıldamaya devam etti, herkese birlikte olmanın sevincini hatırlattı.

O geceden sonra Yaşlı Magnus hiçbir köy kutlamasını kaçırmadı. Ateşin yanında hikâyeler anlatan resmi hikâye anlatıcısı oldu. Ingrid buz figürleri yapmayı sürdürdü ve kuzey ışıkları her görüldüğünde onlar canlandı. Ama öğrendiğine göre en büyük büyü, insanları bir araya getirmektir. Sanatı bir fark yaratmıştı ve bu, en güzel duyguydu.

Ingrid'in ünü yayıldı ama o alçakgönüllü ve nazık kaldı. Diğer çocuklara buz oymayı öğretti ve birlikte dans eden hayvanlardan oluşan koca bir hayvanat bahçesi yarattılar. Köy, kış büyüsü ve topluluk neşesiyle tanınır oldu. Ve her yıl, buz heykeltıraşının hayali onuruna bir festival düzenlediler.

Yaşlı Magnus, Ingrid'e küçük bir ahşap kutu verdi. İçinde yaşlanmış, küçük bir buz keskisi vardı. "Bu babamındı," dedi. "Senin heykellerini çok severdi." Ingrid ona sımsıkı sarıldı. Sanatının başkalarına sevinç getirdiğini biliyordu ve bu en büyük ödüldü. Kuzey ışıkları sanki onlar da kutluyormuş gibi gökyüzünde dans etti.

Ve böylece, karlı köyde buz heykeltıraşının hayali yaşamaya devam etti. Ingrid, sanatın başkalarına sevinç getirdiğinde anlam kazandığını öğrendi. Her kış kuzey ışıkları hâlâ gelir ve buz figürleri hâlâ dans eder. Ama en sıcak büyü, komşular arasında paylaşılan nezakettir; en soğuk günleri bile sıcacık ve aydınlık hissettirir.